

Rapport

Datum: 6 juli 2005

Rapportnummer: 2005/187

Klacht

Verzoeker klaagt over de wijze waarop een ambtenaar van het regionale politiekorps Midden en West Brabant op 23 februari 2004 zijn zoon heeft doen stilsthouden ter zake een verkeersovertreding. Meer in het bijzonder klaagt verzoeker erover dat de politieambtenaar met de surveillancewagen tegen de fiets van zijn zoon is aangerezen.

Beoordeling

1. Op 23 februari 2004 fietste verzoekers zoon met een aantal vrienden naar Raamsdonksveer. Aangekomen bij de Oude Stadsweg in Geertruidenberg reden verzoekers zoon en een van zijn vrienden de Centraleweg op, om pas weer ter hoogte van de Koestraat het verplichte fietspad richting Raamsdonksveer te volgen. Twee dienstdoende ambtenaren van het regionale politiekorps Midden en West Brabant zagen die overtreding en besloten de jongens te vorderen hun fiets stil te houden om hen een beschikking aan te kondigen in verband met de begane verkeersovertreding.
2. Verzoeker klaagt over de wijze waarop de politieambtenaren met hun surveillancewagen zijn zoon hebben stilgehouden. Verzoekers zoon heeft in dit verband tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman verklaard dat hij op het fietspad richting Raamsdonksveer reed, toen hij van achteren een auto hoorde aankomen die hem vervolgens schuin het pad afsneed. Zijn arm raakte daarbij de auto en hij werd min of meer rechts de berm ingeduwd. Toen hij stilstond zag hij dat het een auto van de politie was.
3. Politieambtenaar V. ontkent dat hij verzoekers zoon heeft geraakt. Hij verklaarde tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman dat hij samen met zijn collega S. in de richting van Made reed en dus van de tegenovergestelde richting dan de fietsers kwam aangerezen. Toen hij twee jongens op de openbare weg zag fietsen was hij een vluchtheuvel aan de linkerzijde gepasseerd en over het grasveld richting het fietspad naar ze toe gereden. Hij was daarbij niet het fietspad opgereden, maar in het grasveld tot stilstand gekomen. Zijn voertuig stond daarbij nog steeds met de neus richting Made. Verder verklaarde hij dat hij zeker niet hard zal hebben gereden, omdat hij aan de linkerzijde van de vluchtheuvel was gaan rijden.
4. Politieambtenaar S. verklaarde tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman dat hij en zijn collega V. komend vanaf de Stationsweg uit de richting van een tankstation hadden gezien dat ter hoogte van de Oude Stadsweg, richting Koestraat enkele jongens op de openbare weg fietsten. Ze waren de jongens van voren tegemoet gereden. Ze waren na een vluchtheuvel over het gras gereden en daar met de auto gestopt. De auto was volgens hem ruim voor de groep tot stilstand gekomen. Hij kon zich niet herinneren of ze met de auto op het fietspad stonden, of op het gras. Verder verklaarde hij dat ze niet hard hadden gereden. Ze waren niet doorgesleden met de auto, hetgeen volgens hem wel

gebeurt indien je te snel over gras rijdt.

5. Getuige M. verklaarde tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman dat hij rijdend over het fietspad richting Raamsdonksveer had omgekeken naar de achter hem fietsende vrienden. Hij had op dat moment een politieauto gezien, die over het gras naar hen toe kwam gereden. Hij was gaan remmen, maar volgens hem had D. de auto niet opgemerkt. Hij had gezien dat D. werd aangereden aan de linkerkant tegen zijn stuur en bijna van zijn fiets viel. De politieauto had D. geraakt met de rechterkant ter hoogte van de deur. Hij meende zich te herinneren dat de auto uiteindelijk stilstond half op het fietspad, half op het gras. Voor zijn gevoel was de auto hard het gras komen oprijden.

6. Getuige A. verklaarde tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman dat hij uit de richting van het tankstation een politieauto hem tegemoet had zien komen. Die auto was vervolgens ergens omgedraaid, maar waar dat precies is gebeurd had hij niet gezien. Hij had wel bemerkt dat de auto was omgekeerd, omdat die hem op een gegeven moment weer voorbij was gereden. De auto kwam volgens hem van achteren de berm in gereden en had D. gesneden en geraakt ter hoogte van de spiegel bij de deur. Toen de auto stilstond, stond hij half op het fietspad. Verder verklaarde de getuige dat de auto wel afremde, maar nog redelijk hard ging toen hij de berm in reed.

7. Getuige W. verklaarde tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman dat hij vanuit de richting van de Stationsweg een politieauto tegemoet had zien komen. Die auto was omgedraaid ter hoogte van een middenberm in de bocht. D. reed toen zo'n drie meter voor hem en had het volgens hem niet gezien. Toen de auto de berm in reed ging hij niet zo heel hard. De auto had met zijn neus aan de rechterkant D. geraakt. De neus van de auto stond toen in de richting van hun fietsrichting en de auto stond schuin en gedeeltelijk op het fietspad.

8. De korpsbeheerder onthoudt zich van het geven van een oordeel. Hij merkte tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman op dat er duidelijk tegenstrijdigheid is in de verklaringen van verzoekers zoon en zijn vrienden en de betrokken ambtenaren. Hij bleef dan ook bij zijn eerder ingenomen standpunt niet tot een oordeel te kunnen komen, omdat de lezingen te zeer uiteenlopen.

9. Op grond van artikel 10 van het Reglement Verkeersregels en Verkeerstekens 1990 (RVV 1990) dienen autobestuurders de rijbaan te gebruiken. Zij mogen voor het parkeren van hun voertuig tevens andere weggedeelten gebruiken, behalve het trottoir, het voetpad, het fietspad, het fiets/bromfietspad of het ruiterspad (zie Achtergrond, onder 1.). Door middel van een regeling van de minister van Verkeer en Waterstaat van 31 maart 1994 is aan de regionale politiekorpsen ten behoeve van de bij hen in dienst zijnde politieambtenaren vrijstelling verleend van de bepalingen van het RVV (zie Achtergrond, onder 2.). Aan de uitoefening van de bevoegdheden, ontleend aan de vrijstelling, zijn wel de voorschriften verbonden dat de veiligheid van het verkeer zoveel mogelijk dient te

worden gewaarborgd, alsmede dat van de vrijstelling alleen gebruik mag worden gemaakt indien dit voor de uitvoering van de taken noodzakelijk is. Deze vrijstelling brengt mee dat een politieambtenaar zich in beginsel met de surveillancewagen op het fietspad mag begeven, maar daarbij geen onnodig gevaar mag veroorzaken voor de van dat fietspad gebruikmakende verkeersdeelnemers.

10. Verzoekers zoon heeft verklaard dat de politieambtenaren schuin van achteren via de berm het fietspad zijn opgereden en hem daarbij met de surveillancewagen hebben geraakt. Zijn vrienden hebben die lezing - onafhankelijk van elkaar - bevestigd. Daarvan uitgaande zou kunnen worden geconcludeerd dat de politieambtenaren verzoekers zoon op een onnodig gevaarlijke wijze hebben gevorderd zijn fiets stil te houden.

11. De betrokken politieambtenaren hebben daarentegen - onafhankelijk van elkaar - verklaard dat zij de jongens rustig van voren, via de berm tegemoet zijn gereden en de surveillanceauto ook in die tegenovergestelde rijrichting tot stilstand hebben gebracht. Volgens hen is verzoekers zoon daarbij in het geheel niet geraakt. Uitgaande van die lezing zou kunnen worden geconcludeerd dat de politieambtenaren verzoekers zoon in het geheel niet op een gevaarlijke wijze hebben gevorderd zijn fiets stil te houden.

12. Nu de lezingen van verzoekers zoon en zijn vrienden lijnrecht tegenover die van de betrokken ambtenaren staat en zich geen omstandigheden voordoen op grond waarvan aan de ene lezing meer betekenis moet worden toegekend dan aan de andere, zal de Nationale ombudsman zich dienen te onthouden van het geven van een oordeel over de klacht.

Conclusie

De Nationale ombudsman onthoudt zich van het geven van een oordeel ten aanzien van de klacht over de onderzochte gedraging van de ambtenaren van het regionale politiekorps Midden en West Brabant.

Onderzoek

Op 11 november 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer K. te Dongen, met een klacht over een gedraging van ambtenaren van het regionale politiekorps Midden en West Brabant. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Midden en West Brabant (de burgemeester van Breda), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek zijn de op deze zaak betrekking hebbende stukken opgevraagd bij het regionale politiekorps Midden en West Brabant. Op 5 april 2004 vond een hoorzitting plaats waarbij drie getuigen werden gehoord en verzoeker en zijn zoon, de betrokken ambtenaren en een vertegenwoordiger van de korpsbeheerder in de

gelegenheid zijn gesteld hun visie kenbaar te maken en op elkaars standpunten te reageren. In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Breda in de gelegenheid gesteld de hoorzitting bij te wonen. De genoemde hoofdofficier van justitie maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

Verzoeker en de betrokken politieambtenaren V. en S. gaven binnen de gestelde termijn geen reactie.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. Verzoeker schreef bij brief van 10 maart 2004 aan de chef van het district Oosterhout van het regionale politiekorps Midden en West Brabant onder meer:

"Twee agenten van uw district, de heren V. en S. hebben op carnavalsavond d.d. 23 februari 2004 mijn zoon D. en zijn vriend M. staande gehouden op een zeer gevaarlijke manier. Mijn zoon en zijn vriend komende vanuit de Oude Stadsweg te Geertruidenberg staken, rijdend op hun fiets, schuin de Centraleweg over en vervolgde hun weg over het fietspad parallel aan de Centraleweg richting Raamsdonksveer, waar reeds twee andere vrienden op hun stonden te wachten. Plotseling werd mijn zoon van achteren zijdelinks van zijn fiets gereden door een surveillanceauto van de politie met als bestuurder agent V. en rijder agent S. Mijn zoon kon zich ternauwernood overeind houden met zijn fiets. Vervolgens werden beide knapen door de genoemde agenten geverbaliseerd omdat zij schuin overgestoken waren (...).

Verwacht mag worden van agenten in dienst, dat zij een voorbeeldfunctie uitdragen, waarvan ik in bovengenoemd geval niets kan bemerken.

Men had deze twee jongens (...) op een andere manier staande moeten houden om vervolgens duidelijk te maken dat je zo niet over moet steken. Maar in genoemd geval lijkt het op een overval. Zo'n levensgevaarlijk, buitensporig machtsvertoon staat in geen verhouding met geconstateerde gedragingen.

Als uw collega's, hierboven vernoemd, op deze manier respect proberen af te dwingen en de jeugd iets positiefs bij willen brengen zijn ze mijns inziens totaal verkeerd bezig. Mensen gaan in dit geval de politie minachten."

2. Een ambtenaar van het regionale politiekorps Midden en West Brabant maakte op 14 april 2004 een proces-verbaal van verhoor van verzoekers zoon D. op. De verklaring van D. houdt onder meer in:

"Op maandag 23 februari 2004, omstreeks 22.30 uur, fietste ik samen met een aantal vrienden van mij, M., W. en A., over een zijstraat van de Centraleweg in Geertruidenberg (...). Aangekomen bij de Centraleweg staken M. en ik schuin over en gingen fietsen over het fietspad rechts van de rijbaan, in de richting van Raamsdonksveer.

Na ongeveer 2 minuten voelde ik ineens een schok in mijn linkerzijde. Vervolgens werd ik van het fietspad in de berm geduwd door deze auto. Ik dacht even dat ik door een aantal vervelende jongens belaagd werd. Ik keek naar de auto en ik zag dat het een politieauto betrof. Ik zette mijn fiets neer en ik zag twee agenten, twee mannen, uitstappen. Ik zag dat de ene agent op M. afliep en ik zag dat de andere op mij afliep. Ik hoorde de agent vragen of wij ons er van bewust waren dat wij iets fout hadden gedaan. Ik antwoordde dat ik dit niet wist. Ik hoorde de agent zeggen dat ik een bekeuring kreeg voor het schuin oversteken van de Centraleweg. Vervolgens kreeg ik de bekeuring. Tijdens het gesprek heb ik de agent niet gewezen op zijn rijgedrag, omdat ik erg geschrokken was. Ik heb dit ook niet gezegd omdat de agent die mij bekeurde de bijrijder was. Toen de politieauto wegreed heb ik naar mijn fiets gekeken. Ik zag dat de fiets geen schade had, maar mijn stuur stond wel scheef. Vervolgens heb ik het stuur rechtgezet.

Vervolgens ben ik samen met M., W. en A. verder gefietst naar Raamsdonksveer."

3. Verzoeker stuurde bij brief van 16 augustus 2004 aan het regionale politiekorps Midden en West Brabant schriftelijke verklaringen van drie getuigen.

De schriftelijke verklaring van de getuige M. houdt onder meer in:

"Op maandag 23 februari 2004, omstreeks 22.30 uur, fietste ik samen met een drietal vrienden van mij, waaronder D., over het (...) fietspad parallel aan de Centraleweg in Geertruidenberg richting Raamsdonksveer. Bij de Centraleweg aangekomen fietste D. en ik schuin over om op het fietspad te gaan fietsen. Na zo'n 500 meter kwam er een politieauto naast ons rijden. Ik zag de auto en remde af. D. had de auto niet opgemerkt en bleef doorfietsen en werd door de auto in de berm geduwd. Er stapte twee agenten uit de auto waarvan er een naar D. toeliep en de andere naar mij. Vervolgens werden we bekeurd."

De schriftelijke verklaring van de getuige W. houdt onder meer in:

"Op carnavalsavond 23 februari 2004 fietste ik met A., M. en D. over het fietspad langs de (...) Centraleweg in Geertruidenberg richting Raamsdonksveer. D. en M. waren net de weg overgestoken toen een politiewagen die ons tegemoet kwam ineens keerde en D. van de fiets reed. D. had de politiewagen niet gezien en fietste gewoon op het fietspad door. Om

D. tot stoppen te brengen werd D. met de politiewagen in de berm gedrukt waarbij de politiewagen de fiets van D. raakte, waardoor hij bijna viel. Op het moment dat we dit zagen gebeuren waren we allemaal te veel geschrokken om hierop te reageren."

De schriftelijke verklaring van de getuige A. houdt onder meer in:

"In alle eerlijkheid kan ik A. u het volgende vertellen gezien te hebben. Wij fietsen maandag 23 februari met z'n vieren vanuit W. zijn woonplaats naar het carnavalsfeest in Raamsdonksveer. Wij fietsen over het aparte fietspad langs de centrale weg in Geertruidenberg. Ik fiets naast W. en achter M. en D. Plotseling kwam van achteren een politieauto langs scheuren die D. met zijn fiets de kant in duwde. D. viel nog net niet om, maar werd wel door een van de agenten op de bon geslingerd."

4. De klachtonderzoeker van het regionale politiekorps Midden en West Brabant stelde op 18 oktober 2004 een rapportage op van het onderzoek naar de klacht van verzoeker. Die rapportage houdt onder meer in:

"Informatie verzamelen

(...) ik (heb; N.o.) het betrokken politie dienstvoertuig onderzocht op de eventuele aanwezigheid van zichtbare schade. In bijzijn van L. heb ik de gehele rechterzijde onderzocht. Daarbij hebben wij geen sporen aangetroffen die duiden op schade veroorzaakt met het stuur van een fiets c.a. Derhalve geen bewijs dat de fiets daadwerkelijk geraakt is met het politievoertuig. Het is echter niet uit te sluiten dat de fietser zelf geraakt is door de naast hem rijdende politieauto.

(...)

Poging tot bemiddeling

Door mij is een bemiddeling gedaan tussen klager enerzijds en beklagde(n) anderzijds. Daarbij werd kennis genomen van de visie van beide partijen op de gebeurtenis waarop de klacht betrekking had en werden beide partijen met elkaars visie geconfronteerd. Dit heeft geleid tot het volgende. Op 30 maart had ik een gesprek met de klager K. omtrent zijn klacht. Daarbij was zijn zoon D. aanwezig. D. verklaarde dat hij was aangereden door een politieauto en vervolgens werd bekeurd. (...) Ik heb de klager medegedeeld dat de klacht haaks stond op de verklaringen van de beide betrokken politieagenten. (...) Ik heb daarop de vervolgspraak gemaakt om de vrienden van de zoon van de klager als getuige te horen om vervolgens daarna een tweede gesprek met de klager aan te gaan. Daarop verzocht ik de zoon van klager om de namen en adressen van zijn vrienden. D. gaf mij de namen en telefoonnummers van zijn drie vrienden.

Interview beklagde V.

Op 22 maart 2004 heb ik een gesprek gevoerd met beklaagde V. Verslag van dit gesprek: "Ik surveilleerde op maandag 23 februari 2004 samen met collega S. over de Centraleweg in Geertruidenberg en zag dat twee jongens op hun fiets niet het verplichte fietspad volgden maar de rijbaan. Ik reed met de dienstauto naar die jongens toe. Op dat moment zag ik dat ze het fietspad opreden dat parallel loopt aan de Centraleweg en hun weg vervolgden. Ik ben met de dienstauto door de berm naar het fietspad gereden. Ik heb de dienstauto ter hoogte van die jongens tot stilstand gebracht en we hebben de jongens aangesproken. Ze hebben een bekeuring gekregen voor het niet volgen van de rijbaan. Daarna ben ik gewoon verder gereden. Ik heb niemand van zijn fiets gereden. Ik begrijp niet hoe ze daarbij komen. Dit slaat helemaal nergens op. Ik heb ook geen schade aan de dienstauto toegebracht. Het was voor mij een normale bekeuringsituatie en begrijp niet waar die vader over klaagt. Ik begrijp niet dat zijn zoon dit verhaal ophangt."

Na interview(s) eventuele getuige(n) en het 2e interview van klager heb ik in het kader van hoor en wederhoor opnieuw een gesprek met de beklaagde V. gevoerd. Verslag van dit gesprek: 'Ik heb eerder al een verklaring afgelegd wat er gebeurd zou zijn. Ik blijf erbij dat deze zaak door de vader van die jongen opgeklopt wordt en wil er verder geen woorden aan vuil maken. Ik snap niet dat onze organisatie daar nog verder tijd aan verdoet. Ik snap niet waarom die gasten dat verhaal verdraaien. Ik denk dat ze op deze manier onder de bekeuring uit willen komen.'

Interview beklaagde S.

Op 22 maart 2004 heb ik een gesprek gevoerd met beklaagde S. Verslag van dit gesprek: 'Ik surveilleerde op maandag 23 februari 2004 met collega V. over de Centraleweg te Geertruidenberg. Wij zagen dat er twee fietsers de weg volgden in plaats van de verplichte rijbaan. Volgens mij voerden ze ook niet de voorgeschreven verlichting. Die jongens waren een stuk verder alsnog het fietspad opgereden dat parallel loopt aan de Centraleweg. V. is er achteraan gereden via de berm en reed het fietspad op. Hij heeft de dienstauto naast die jongens tot stilstand gebracht. V. heeft een van die jongens bekeurd en ik de ander. Ik kreeg van die jongen die ik een bekeuring gaf een grote mond. Ik vond hem brutaal en hij was een beetje bijdehand met de opmerkingen die hij doorlopend naar en over ons maakte. Ik heb daar niet op gereageerd en hem normaal te woord gestaan. Het klopt niet dat een van die jongens zegt dat V. een van die jongens van zijn fiets heeft gereden. Er is niks gebeurd.'

Na interview(s) eventuele getuige(n) en het 2e interview van klager heb ik in het kader van hoor en wederhoor opnieuw een gesprek met de beklaagde S. gevoerd. Verslag van dit gesprek: 'Ik heb er niks aan toe te voegen. Ik blijf bij mijn verhaal. Er is niks anders gebeurd als twee jongens die bekeurd zijn voor een verkeersovertreding. Hun verhaal is niet waar. Dit wordt uit zijn verband getrokken. Ik heb ook al een bezwaarschrift gehad op de door mij uitgeschreven bekeuring. Men probeert hier alle registers open te trekken om maar geen boete te hoeven betalen.'

Getuige(n)

Door de zoon van klager werden mij de telefoonnummers en de namen van zijn vrienden doorgegeven. (...) Door mij is de afgelopen maanden meerdere malen getracht om telefonisch contact te leggen met deze drie jongens. Dit is echter door meerdere redenen nimmer gelukt. (...)

Door klager werd aan mij enkele 'verklaringen' ter hand gesteld die de jongens zouden hebben opgesteld met betrekking tot de bekeuringsituatie. (...)

Door A. wordt, verkort en zakelijk weergegeven verklaard: '...dat de politieauto D. de kant in duwde. D. zou daarbij net niet zijn gevallen.'

Door W. wordt, verkort en zakelijk weergegeven verklaard: 'Om D. tot stoppen te dwingen werd D. met de politiewagen in de berm gedrukt waarbij de politiewagen de fiets van D. raakte waardoor hij bijna viel.'

Door M. wordt, verkort en zakelijk weergegeven verklaard: 'Na zo'n 500 meter kwam er een politieauto naast ons rijden. Ik zag de auto en remde af. D. had de auto niet opgemerkt en bleef doorfietsen en werd door de auto in de berm geduwd.'

Conclusie

Op grond van hetgeen in het onderzoek naar aanleiding van de klacht bekend is geworden concludeer ik het volgende:

De verklaringen van de beide beklaagden en de klager staan haaks op elkaar. Klager treedt op namens zijn zoon en zijn vrienden en was dus niet fysiek aanwezig ten tijde van de bewuste bekeuringsituatie. De klager heeft een geheel eigen beeldvorming en interpretatie van het gebeurde en heeft daarop gehandeld middels het indienen van de klacht.

De verhalen van de betrokken verbalisanten sluiten op elkaar aan en geven een beeld van een normale controle c.q. bekeuringsituatie. Na de waarneming en constatering van de gepleegde verkeersovertreding werden twee fietsers staande gehouden op het fietspad. Daarbij werd een opvallend politiedienstvoertuig tot stilstand gebracht naast een voorop fietsende jongen. De bestuurder verbalisant V. ontkent dat hij überhaupt tegen de fietser is aangereden of hem de weg heeft afgesneden. Dit wordt beaamd door verbalisant S. die als passagier naast V. zat.

Vanuit de verklaring van de zoon van de klager en zijn vrienden ontstaat het beeld dat de zoon van de klager de politieauto niet had opgemerkt na een door hem gepleegde verkeersovertreding. Hij werd vervolgens tot stoppen gedwongen en staande gehouden nadat hij door een politieauto van het fietspad werd gedrukt.

Door mij kan op basis van het vorenstaande geen oordeel gegeven worden of deze klacht met betrekking tot het staande houden al dan niet gegrond is en ik onthoud mij dan ook van enig oordeel."

5. De beheerder van het regionale politiekorps Midden en West Brabant schreef bij brief van 22 oktober 2004 aan verzoeker onder meer:

"Naar aanleiding van uw klachtbrief d.d. 10 maart 2004 is namens mij een onderzoek ingesteld en hieruit is mij het navolgende gebleken.

U klaagt over het niet professionele optreden van politiefunctionarissen, ten overstaan van uw zoon D., bij zijn staande houding voor het opmaken van een proces-verbaal (...).

Op basis van de tegengestelde verklaringen kan ik geen oordeel uitspreken over het klachtonderdeel met betrekking tot het staande houden van uw zoon. Ik onthoud mij dan ook van enig oordeel."

B. Standpunt Verzoeker

1. Het standpunt van verzoeker staat samengevat weergegeven onder Klacht en wordt onder meer ook verwoord in het hierna onder C. opgenomen verslag van de hoorzitting.

2. Verzoeker deelde verder bij brief van 11 november 2004 aan de Nationale ombudsman onder andere mee:

"De feiten zijn: mijn zoon D. is op 23 februari 2004 fietsend over een vrij liggend fietspad, opzettelijk van achteruit van zijn fiets gereden door een politiedienstauto, om hem vervolgens te bekeuren voor het feit even eerder niet juist te zijn overgestoken met de fiets.

(...)

Ik heb (...) geen vertrouwen in 'het werk' dat (de klachtonderzoeker; N.o.) in deze heeft gedaan en vraag u een onafhankelijk feitenonderzoek te laten plaatsvinden. U zal dan wel met een oordeel durven komen betreffende het genoemde politieoptreden van 23 februari 2004.

Overigens erger ik me aan de arrogantie van de twee politiefunctionarissen. Zij vinden dat wij, klagers, liegen en fantaseren (op ambtseed, je hebt dan wel lef). Laat die twee politiefunctionarissen ons in een open gesprek vertellen hoe het dan volgens hun wel is gegaan, maar zoveel lef hebben ze dan niet, ze wensen geen enkel contact met ons. Dat alleen al zegt genoeg over hun eerlijkheid. Wanneer je niets te verbergen hebt kun je de andere partij toch gewoon vertellen hoe hier het staande houden is gebeurd. Daar doet de politie geen mededelingen over. Men onthoudt zich van enig oordeel."

C. VERSLAG HOORZITTING MET Standpunt korpsbeheerder

Op 5 april 2005 heeft ten behoeve van het onderzoek naar de klacht van verzoeker een hoorzitting plaatsgevonden op het politiebureau Oosterhout van het regionale politiekorps Midden en West Brabant. In dat kader hebben verzoeker en zijn zoon in het bijzijn van twee medewerkers van de Nationale ombudsman een verklaring afgelegd. Tevens hebben twee betrokken ambtenaren van het regionale politiekorps Midden en West Brabant een verklaring afgelegd. Voorts zijn drie getuigen gehoord. Betrokken partijen zijn in de gelegenheid gesteld op de gestelde verklaringen te reageren. Daarnaast heeft een vertegenwoordiger van de beheerder van voormeld korps een standpunt ten aanzien van verzoekers klacht gegeven.

Hieronder volgt een verkorte en zakelijke weergave - voor zover relevant voor het onderzoek - van de door een ieder afgelegde verklaringen.

Verzoeker verklaarde het volgende:

"Mijn klacht heb ik al helder op papier gezet en ik zie geen noodzaak dit verder toe te lichten. De agenten vonden dit echt een quatsch verhaal. Ik wilde nu juist hun verhaal horen, want dat heb ik nog steeds niet gehoord.

Volgens een van de heren ben ik een leugenaar. Mijn zoon heeft een verkeersovertreding gemaakt, dat is door niemand betwist. De manier waarop hij is aangehouden, zie ik als een misdrijf. Hij is van achteren aangevallen, dat is ongehoord. Er was totaal geen aanleiding, ze waren niet van plan om te vluchten van de plek. Hij is van achteren besprongen en hij is van zijn fiets afgereden op een fietspad waar alleen fietsers mogen komen. Mijn zoon moest nog carnaval gaan vieren, hij was op dat moment nog helemaal helder. Graag zou ik het verhaal van de agenten horen."

Verzoekers zoon D. verklaarde het volgende:

"Op 23 februari 2003 ben ik vanaf de Oude Stadsweg in Geertruidenberg schuin de Centraleweg overgestoken. Ter hoogte van de Koestraat ben ik weer op het fietspad gaan rijden richting Raamsdonksveer. Enige tijd later hoorde ik een auto achter mij aankomen en die sneed mij het pad af. Dat was net voor een bocht naar links. De manier waarop dit ging was niet correct.

Ik reed op dat moment schuin voorop aan de rechterkant op het fietspad. Kort achter mij reed M. en daarachter nog twee andere vrienden van mij, W. en A. Ik weet niet precies hoeveel ruimte er achter mij was, maar de auto had wel plek om achter me te rijden.

De auto kwam van achteren, maar toen ik hem hoorde was hij al naast me. De auto sneed mij schuin het pad af. Ik werd geraakt aan mijn linkerkant van de fiets. Mijn arm raakte zeker de auto en ik werd min of meer rechts de berm ingeduwd. De auto reed even naast

me en daarna schuin naar rechts om mij te laten stoppen. De auto reed nog wel op het moment dat hij mij raakte. Ik weet niet hoe hard hij reed, want hij kwam van achteren. Pas toen ik stil stond zag ik dat het politie was.

Er werd wat door de andere jongens geroepen, maar ik weet niet meer wat er gezegd of geroepen werd en door wie. Nadat ik geraakt was, stond ik met mijn fiets naast de auto en werd er proces-verbaal tegen mij opgemaakt."

Betrokken ambtenaar V. verklaarde het volgende:

"Ik had op 23 februari 2003 dienst met mijn collega S. Wij kwamen vanuit de richting Raamsdonksveer en reden langs het tankstation richting Made. Wij kwamen dus van de tegenovergestelde richting dan de fietsers in de bocht aangereden. Komende vanuit de richting van het tankstation, heb je een goed overzicht over de weg.

In de bocht is een vluchtheuvel, vanaf waar ik zag dat er in ieder geval twee fietsers op de openbare weg reden. Ik ben vervolgens aan de linkerkzijde de vluchtheuvel gepasseerd en over het grasveld richting het fietspad naar de fietsers gereden. Toen de jongens ons zagen, zijn ze het gras ingereden. Ze waren op dat moment nog niet op het fietspad.

In het grasveld zijn we tot stilstand gekomen. Het was ongeveer ter hoogte van de inrit van een bouwterrein. We zijn dus niet eens het fietspad opgereden, want er is een stuk grasveld tussen de rijbaan en het fietspad. Mijn voertuig stond stil en stond nog steeds met de neus richting Made.

Ik weet dat we twee jongens hebben geverbaliseerd, maar ik kan me niet herinneren hoeveel fietsers er precies waren. Die anderen zijn er mogelijk bij komen staan, maar ik weet niet precies waar die anderen fietsten. De informatie zoals die net is gegeven door de zoon van verzoeker, heb ik niet kunnen waarnemen.

Ik ontken dat ik een fietser heb geraakt. Ik zou niet weten waarom ik iemand had moeten raken. Ik zal zeker niet hard hebben gereden omdat ik aan de linkerkzijde van de vluchtheuvel ging rijden.

Ter plaatse is verder geen onvertogen woord gevallen, niet van onze zijde of van de zijde van de jongens en geen van hen heeft iets gezegd over een aanrijding. Ik geloof niet dat ik iets heb gezegd of geroepen vanuit de auto naar de jongens. De jongens stonden netjes stil toen wij stilstonden."

Betrokken ambtenaar S. verklaarde het volgende:

"Op 23 februari 2003 had ik dienst met mijn collega V. Wij zijn vanaf de Stationsweg gekomen uit de richting van het tankstation. Vanaf daar konden we zien dat ter hoogte van de Oude Stadsweg, richting Koestraat enkele jongens op de openbare weg fietsten.

Hoeveel het er waren weet ik niet meer precies. Ze reden in ieder geval niet op het fietspad en waren schuin aan het oversteken.

Wij reden ze van voren tegemoet. Er ligt een vluchtheuvel in het midden waar wij nog omheen moesten rijden, maar van welke kant wij passeerden weet ik niet meer. Net na de vluchtheuvel, reden we over het gras en daar stopte de auto. Nu u de zandinrit noemt als herkenningspunt, geloof ik dat het in de buurt van de zandinrit was. De jongeren reden op dat moment op het fietspad. Hoeveel jongeren het waren weet ik niet meer. Wij hebben twee jongens een proces-verbaal gegeven. Er is geen onvertogen woord gevallen, en er is zeker geen aanrijding geweest.

Hoe ver de jongeren van ons af waren weet ik niet precies. De auto is volgens mij ruim voor de groep tot stilstand gekomen, ik zou niet meer weten of we met de auto op het fietspad stonden, of op het gras. Ik ben uitgestapt en heb geloof ik gesproken met de zoon van verzoeker. Ik kan me niet herinneren of er nog iets geroepen is.

We zullen niet hard hebben gereden, want als je op het gras rijdt en je rijdt te snel, dan glijd je door. En dat is niet gebeurd. We hadden op dat moment geen melding van bijvoorbeeld een aanrijding, dus we reden zeker niet hard."

D. geeft in reactie op de verklaring van de betrokken ambtenaren aan dat de auto zeker van achteren is gekomen. Verzoeker heeft geen commentaar, behalve dat de verklaringen van de ambtenaren en zijn zoon lijnrecht tegenover elkaar staan.

Getuige M. verklaarde het volgende:

"Op 23 februari 2003 zijn we weggereden bij een vriend van mij. We zijn ergens schuin overgestoken. Toen zag ik een politieauto aankomen. Ze kwamen over het gras naar ons gereden. D. zag de auto niet. Ik zag dat hij aangereden werd en bijna van zijn fiets viel. Ik stapte af en de politieagenten stapten uit en spraken ons aan.

Wij kwamen van de zijde van de Oude Stadsweg en zijn vervolgens tot ongeveer de Koestraat over de weg gefietst. Ter hoogte van de Koestraat zijn we weer op het fietspad gekomen. Ik zag de politieauto uit de verte komen. Ik keek namelijk links achter mij naar mijn vrienden en zag de auto aankomen. Ik zag aan de strepen dat het een politieauto was. We reden nog even door, maar in de bocht reed de politieauto het gras op. De auto kwam bijna recht achter ons aanrijden.

We waren met zijn vieren. Ik reed aan de linkerkant van D. W. fietste achter D. en A. fietste zo'n honderd meter achter ons. Toen ik de politieauto had opgemerkt, ging ik remmen. D. had hem niet opgemerkt en reed door. Ik heb niet gehoord of iemand iets heeft geroepen op het moment dat de politieauto het gras opreed.

Ik geloof dat de auto uiteindelijk stilstond half op het fietspad, half op het gras. Misschien zelfs iets meer op het fietspad. D. viel amper, maar ik zag wel dat hij werd aangereden aan de linkerkant tegen zijn stuur. Nadat de agenten weggingen hebben we het er nog wel over gehad dat het niet normaal was, maar niet op het moment dat we met de politieagenten spraken.

De auto raakte D. met de rechterkant van zijn auto, ter hoogte van zijn deur. Als ik moet schatten hoe hard hij reed, was dat misschien 30 of 35 kilometer per uur. Hij kwam wel hard het gras oprijden, voor mijn gevoel."

De vertegenwoordiger van de korpsbeheerder vraagt zich af waarom de getuige niet heeft geroepen tegen zijn vrienden dat er politie aankwam. De getuige antwoordt dat hij niet wist dat de politie hen ging aanhouden.

Getuige A. verklaarde het volgende:

"...Op 23 februari 2003 reden ik met een aantal vrienden vanaf het huis van W. richting Raamsdonksveer. We gingen carnaval vieren, maar we hadden die avond al een paar biertjes opgedronken voordat we vertrokken. M. en D. staken schuin de Centraleweg over vanaf de Oude Stadsweg richting de Koestraat. Ik reed een redelijk eind achter hen, misschien wel 100 meter. Ik zag uit de richting van het tankstation een politieauto ons tegemoet komen. Die auto is vervolgens ergens omgedraaid, maar waar dat precies is gebeurd weet ik niet. Ik heb het niet gezien.

De auto kwam toen dus van achteren. Ik verwachtte gewoon dat ze zouden toeteren, of dat ze een stukje verder zouden stoppen. Maar ter hoogte van de bocht reed de auto de berm in van zo'n twee meter breed. D. had totaal niet gezien dat er een politieauto reed. De auto sneed D. en reed hem aan. D. had daar helemaal niet op gerekend en hij viel bijna van zijn fiets. Toen de auto stil stond, stond hij half op het fietspad.

De auto raakte D. ter hoogte van de spiegel bij de deur. Eigenlijk kwam D. met zijn hele lichaam en de fiets tegen de auto. Ik vond het een beetje absurd, maar op dat moment heb ik er eigenlijk niets van gezegd. De agenten stapten uit en schreven een bon uit. De auto ging een stuk sneller als dat wij fietsten, misschien wel een kilometer of 40 per uur. Hij remde wel af, maar ging nog redelijk hard toen hij de berm in reed.

Ik geloof niet dat mijn vrienden zagen dat de auto in eerste instantie voorbij kwam. Ik bemerkte wel dat de auto had omgekeerd, omdat hij mij toen weer voorbij reed. Ik reed op een veel eerder punt door de berm het fietspad op. Dus toen ik zag dat de auto was omgekeerd dacht ik wel dat het misschien te maken had met het feit dat we schuin waren overgestoken. Ik riep nog wel iets naar mijn vrienden, maar die hebben me niet gehoord..."

Getuige W. verklaarde het volgende:

"...Op 23 februari 2003 reed ik met een paar vrienden naar Raamsdonksveer. Wij kwamen uit de Oude Stadsweg en waren schuin de Centraleweg overgestoken richting de Koestraat.

Ik reed naast A. D. en M. reden een meter of twee voor mij. Ik zag vanuit de richting van de Stationsweg een politieauto tegemoet komen. Ik zag dat die auto omdraaide, ter hoogte van een middenberm in de bocht. Dat deed de auto voor de plek waar ik fietste. D. reed toen zo'n drie meter voor me. M. stopte, maar D. had het niet gezien.

Toen de auto de berm in reed ging hij niet zo heel hard, misschien 5 kilometer per uur. Hij raakte D. met zijn neus aan de rechterkant. D. werd bij zijn bagagedrager geraakt. De auto was geloof ik net gekeerd op het moment dat hij D. raakte. De neus van de auto stond toen in de richting van onze fietsrichting. Het was ter hoogte van een zandinrit. De auto stond gedeeltelijk op het fietspad, gedeeltelijk in de berm of op de zandinrit. In ieder geval stond hij schuin stil.

Ik heb niemand iets horen roepen, ik heb zelf ook niets geroepen..."

Betrokken ambtenaar V. verklaarde vervolgens het volgende:

"...Ik hoor vier verschillende verklaringen. De laatste twee geven het tegenovergestelde aan van wat de eerste twee verklaren. Ik blijf bij mijn verklaring. Voorts wil ik nog zeggen dat met alle genoemde opmerkingen over aanrijdingen, ik toch schade aan de auto zou moeten hebben. Ik ben namelijk verplicht om schade te melden, en dan zou er een rekening moeten zijn..."

Betrokken ambtenaar S. verklaarde vervolgens het volgende:

"...Wij hebben niets te winnen bij het niet melden van een schade. Als we het niet melden, zitten we zelfs met een probleem. Ik wil nog toevoegen dat het voor ons niet zinvol is om te keren. Zoals wij werken zouden we altijd meteen de weg oversteken om dergelijke overtreders aan te houden. Ik blijf erbij dat we niet zijn omgekeerd..."

Verzoeker verklaarde vervolgens het volgende:

"...Ik blijf 100% bij mijn klacht. Ik denk dat beide heren zitten te liegen, dat durf ik zo wel te zeggen. Ik weet hoe moeilijk het is voor jeugd om een situatie in te schatten qua afstand en dergelijke. Drie van de vier jongens wonen daar niet in de buurt, dus het is moeilijk om de buurt te kennen. Bovendien vind ik dat de heren een open gesprek hadden kunnen aangaan. Zij wilden per se niet met mij praten..."

Betrokken ambtenaar S. verklaarde ten slotte:

"...Ik heb inderdaad niet gebeld, ik ben daar bij in gebreke gebleven. Het spijt me dat ik niet heb gebeld. Maar vervolgens heeft u een klacht ingediend met zoveel onwaarheden, dat ik niet meer met u in gesprek wilde. Dat heb ik mijn chef meegedeeld. U bent er niet bij geweest en heeft alleen het verhaal van uw zoon gehoord over wat er is gebeurd. U had ook moeten horen wat onze versie was..."

Betrokken ambtenaar V. verklaarde ten slotte:

"...Ik wil nogmaals herhalen dat er 's avonds helemaal niets is gezegd over een aanrijding op het moment van het verbaliseren. En ook ik heb niet met u in gesprek willen treden naar aanleiding van uw brief vol onwaarheden..."

De vertegenwoordiger van de korpsbeheerder verklaarde het volgende:

"...Ik vind het jammer dat er geen gesprek heeft plaatsgevonden. Er is duidelijk tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoekers zoon en zijn vrienden en de betrokken ambtenaren. Ik blijf dan ook bij het standpunt dat we niet tot een oordeel kunnen komen, omdat de lezingen te zeer uiteen lopen..."

Verzoeker verklaarde ten slotte het volgende:

"...De lezingen lopen inderdaad uiteen wat betreft de rijrichting van de politieauto. Ik trek geen ogenblik de verklaringen van de jongens in twijfel. Er kan verschil zitten in de afstand en dergelijke, maar feit is dat mijn zoon van achteren van zijn fiets is afgereden. Dat kun je niet precies zien van een afstandje. Ik zou graag zien dat de Nationale ombudsman tot een oordeel komt..."

De vertegenwoordiger van de korpsbeheerder had verder niets toe te voegen.

Achtergrond

1 Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990 (RVV 1990)

Artikel 10

"1. Andere bestuurders dan die genoemd in de artikelen 5 tot en met 8 gebruiken de rijbaan. Zij mogen voor het parkeren van hun voertuig tevens andere weggedeelten gebruiken, behalve het trottoir, het voetpad, het fietspad, het fiets/bromfietspad of het ruiterspad."

2. Vrijstelling van bepalingen RVV 1990 voor de politie, 31 maart 1994

"Overwegende,

(...)

* dat, voor zover zij op grond van artikel 91 van het RVV 1990 niet reeds van de bepalingen van het RVV 1990 mogen afwijken, het voor een goede uitvoering van deze taken gewenst is, dat aan de politie vrijstelling wordt verleend van de bepalingen van het RVV 1990:

(...)

Gelet op artikel G van het RVV 1990:

(...)

III. aan de uitvoering van de bevoegdheden, ontleend aan de vrijstelling, de volgende voorschriften verbinden.

- a. de veiligheid van het verkeer dient zoveel mogelijk te worden gewaarborgd;
- b. van de vrijstelling mag alleen gebruik worden gemaakt voor zover dit voor de uitvoering van de opgedragen taken noodzakelijk is."